

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593308512.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Saaledes gik det med stigende og forringende Magt over mig indtil en Nat, da vi vare Mange samlede, og jeg sad i stort Held. Jeg havde Banket og lod overmodig min Gevinst staae; desuden blev der holdt Betydeligt »paa Randen«. Tag nu hjem, eller tag det Halve hjem, raadede En mig og nævnte Summen, som stod ude. Netop fordi det blev raadet mig, vilde jeg ikke og sagde, at jeg lod det Hele staae; men just som jeg havde sagt det, kom jeg ved tilfældig at støde paa Tailen til at see, at jeg ved at trække vilde tabe. En tanke foer mig igjennem Hovedet: enten nu at tage hjem eller at gjøre Noget for at trække et andet Kort! Men lykkeligvis er der et stort Skridt fra Tanke til Villie og et endnu større fra Villie til Handling. Er man først i Vane med at være honnet, saa lyder man Vanen, idetmindste til et vist Punkt. Jeg trak og tabte. Men samtidig med, at Spændingen ophørte og Spillet i Tabets første Øieblik var mig ubehageligt, kom en Reaction af anden Art. Ligesom i Følge med en stærk Blodstrømning til Hovedet, fremsteg Billedet af Fader, af Ritmesteren, af Hende, og syntes at spørge, om det var mig, der havde tænkt paa at gjøre Uret, begaae Svig, at trække et andet Kort end det, jeg skulde. Jeg sad som en Forbryder, forfærdet over mig selv, forbauset over, at noget Saadant var fundet i min Organisme. Ved en besynderlig Tankebevægelse kom jeg samtidig til at huske paa Salling og ligesom følge Sporet hen til ham. Blodet trykkede saa stærkt i mit Hoved, at jeg virkelig befandt mig ilde og uden Hensyn til de Andres Spørgsmaal og Bemærkninger gik. Da jeg kom ud i den stjerneklare Vinternat, var det, som om Luften levede. Larmen oppefra, der endnu lød i mine Ører, forvandlede sig til Ritmesterens ærlige, trohjertige Latter, en stor Stjerne blinkede som Hendes uskyldige Øie, det Hele blev stille, alvorsfuldt, sindsbetagende som min Faders Dødsstund. Det kaldte mig, stødte mig fra, trykkede mig til sig, tumlede med mig, spurgte, om jeg ikke var for god til det. Fortrydelsen over mig selv havde ingen Ord. Jeg gjorde intet tydeligt Løfte; men i mit Indre reiste sig med Magt, ligesom en Jernmur, en Beslutning, en Villie, der afgjorde, at jeg aldrig i mit Liv skulde spille mere.